

Brutális román provokáció készül?dik Csíksomlyón, belügyes és csend?rségi kiképz?bázis épül

2024 augusztus 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Hol vagytok, székelyek?

zinte felfoghatatlanul arcátlan merénylet készül a Székelyföld és a teljes magyar nemzet ellen. A román állam (itt az állam, nem pedig a kormány a helyes kifejezés, hiszen egy évtizedek óta tartó mélyromán mesterkedés végkifejletér?l van szó) a magyarság legfontosabb zarándokhelye, azaz a csíksomlyói kegytemplom és a több százezres búcsúknak helyet adó Somlyó-nyereg közvetlen szomszédságába tervezi felépíteni az ország egyik legnagyobb belügyes és csend?rségi kiképz?bázisát l?térrel, gyakorlóterekkel, laktanya- és kiszolgálóépülettel.

A parcellákat még 1996-ban rabolta el a belügyminisztérium a jogos tulajdonosaitól, megfosztva az öthektárnyi földterület egykori gazdáinak és leszármazottaiknak a kárpótlási törvényben biztosított jogát a reprivatizációra.

Az indok a román állam érdeke volt, a gyalázatos húzást sok éven át tartó pereskedés követte, mely idén áprilisban (sajnos természetesen) a magyarok teljes kudarcával zárult a román Legfels?bb Ítél?- és Semmít?széken, mely a csíksomlyói kegytemplom római katolikus plébániával és az érintett magánszemélyekkel szemben a belügyminisztériumnak adott igazat.

Ha a románokat senki nem téríti jobb belátásra, a szeredai katolikus temet?, illetve az úgynevezett Kalász-lakónegyed, továbbá a kegytemplom és a Somlyó-nyereg által határolt területen, szakrális helyünk közvetlen szomszédságában a jöv?ben az indigókék gúnyás csend?rök és terepmintás katonák fognak pufogtatni és tigrisbukfencezni, miközben az irodákon a szürke gúnárok „Nagy-Románia” oszthatatlan egységén és az államnyelv kizárólagos jogán ?rködnek majd, szükség esetén megostorozva székely testvéreinket vagy az anyaországi zarándokokat.

Hol van ilyenkor Csíkszereda magyar polgármestere, Korodi Attila? Hol van az RMDSZ?

Hol vannak a magyar érdekképviseletek? S – idézve a Kárpátia zenekar révén szállóigévé vált székely népdal refrénjét – hol vagytok, székelyek? Ha ezt a gyalázatot büntetlenül keresztül tudja vinni a román mélyállam, mi lesz a következ?? Megvalósul Clemenceau és Ceausescu összes gonosz terve az erdélyi magyarság feldarabolására, asszimilálására, megfélemlítésére és felszámolására? Meddig hátrálunk még?

Nem tisztem megítélni a bonyolult kérdést, hogy a nemzeti-polgári politikai kísérletek, mint az Erdélyi Magyar Néppárt és a Magyar Polgári Párt kudarcai után helyes volt-e összeállni a hivatalos bukaresti magyar er?vel, azaz az RMDSZ-szel, s ebben a kényszerházasságban ki adja majd kinek a halálos ölelést, de azon azért nem léphetünk túl, hogy a választott magyar vezet?k a helyükön vannak-e a most taglalt, öklöket összeszorító botrány és a magyarság fokozódó elnyomása idején.

Nos, nincsenek. Korodi Attila polgármester pár éve azzal híresült el, hogy frissen megválasztott polgármesterként, Erdély elszakításának román ünnepén, december elsején román nemzeti színekkel világíttatta ki a f?téren álló m?vel?dési házat. Állítólag a Bukarestb?l küldött prefektus kérte, ? pedig fontosnak tartja, hogy a nyolcvan százalékban magyarok lakta városban megadja a tiszteletet a román államnak és a helyi románságnak. Vajon Korodi megköveteli-e ugyanezt a tiszteletet Erdély ?si népe és gazdája, a magyarok iránt? Nyilván nem. Meg sem próbálja…

„? befogadó európai polgár; ? nem kapukat zár és hidakat éget fel maga mögött, inkább a nyitás és a párbeszéd híve; ? nem elvonul Románia nemzeti ünnepén, hanem gesztusokat tesz” – jellemzi cinikusan az új, RMDSZ-es polgármester személyiségét a Székelyhon.ro korabeli cikke, helyesen rávilágítva, hogy eközben a március 15. és október 23. alkalmával kirakott magyar zászlók miatt sorozatosan brutális büntetéseket kapnak a székelyföldi elöljárók.

Ami Csíkszeredán történik, csak a jéghegy csúcsa, hiszen a partiumi és székelyföldi tömbmagyarság RMDSZ-esítése közben a nemzettársaink nem tesznek mást, csak hátrálnak és hátrálnak, s nyelik az epét.

Mára gyakorlatilag visszatértek a szoftszekus id?k Erdélyben, a kilencvenes évek elejének id?szaka, az intrikák, a magyarellenes provokációk, a csöndes, szívós megfélemlítés, a megosztás fojtogató légköre. Az RMDSZ-esek persze jól ismerik ezt a világot, ebben éltek, ebben szocializálódtak, ebben értek el apróbb és még apróbb sikereket. Korodi is a kilencvenes évek óta ott tobzódott. A bukaresti politikából ejt?erny?zött a Székelyföldre, momentumos és Tisza pártos módszerekkel gy?rve le karakánul magyar el?djét, Ráduly Róbert Kálmánt. Természetesen a román titkosszolgálatok ökle, a brüsszeli inkvizíció, egyszóval a DNA segítségével, csak hogy

kerek és egyértelm? legyen a történet.

Mindeközben a közeli Úzvölgyén még mindig ott a ül a szégyen: a magyar honvédek beazonosított, meggyalázott sírjain Giorgia Meloni kiskedvencének, a magyarutálatból politikai t?két kovácsoló AUR pártnak a „román h?s” feliratú keresztjei ágaskodnak. A Székelyföldért és Magyarországért a szovjetekkel (és a nyomukban zabráló román sereggel) megküzd? h?seink temet?je ma is magán viseli az öt évvel ezel?tti majdnempogrom nyomait, a Bukarestb?l odauszított hordák keze nyomát, hiszen a kitépett keresztjeink helyén még mindig csak az egykori talapzatuk árválkodik. Hol van ilyenkor Hargita megye vezetése és az RMDSZ, ki rest vagy gyáva megtisztítani és helyreállítani a temet?t?

Fölösleges kizárólag a hargitai RMDSZ-t kipécézni, hiszen ett?l a párttól nem várhatunk sokat: képvisel?ik Brüsszelben a néppárti-liberális vonalat er?sítik, Winkler Gyula például szövetségesként volt feltüntetve a Soros-féle Open Society elhíresült listáján. Csoma Botond, a párt szóviv?je és Kolozs megyei elnöke pedig a CEU-ról jött, és mellette petíciózott a magyar kormány ellen. A román állam legfontosabb szervét (nem, nem az oktatási vagy egészségügyi minisztériumról van szó), a százezer munkatársat, spiclit foglalkoztató, kilenc egységb?l álló titkosszolgálatot felügyel? parlamenti bizottságba is egyetlen magyar került, éppen a vállaltan szabadelv?, sorosista Csoma. A sort sajnos hosszan folytathatnám, de például a pártot vezet? Kelemen Hunortól sem remélhetünk bátorságot. Az el?djénél jóval nemzetibb karaktere ellenére 2012-ben valamiért Kelement tartotta fontosnak katonai ezredesi ranggal megbecsülni a román állam (bár az el?léptetést ? visszautasította).

Ennél is szomorúbb látvány az er?szakos románosítás mindenütt szembeötl? látványa. Az elnyomó nép féktelen intoleranciáját jelzi, hogy az elmúlt években a színmagyar területeken is eltávolították a f?utak mell?l a magyar útjelz? táblákat, nehogy már az utazó vagy a székely gyermek megtanulja a távolabbi települések eredeti nevét. Újabban az Erdély és a Székelyföld magyar kulturális kincseit és természeti szépségeit feltáró turisztikai utak és az attrakciókat bemutató állami táblák is kizárólag román feliratozást kapnak.

„Most komolyan? A ma Romániának hívott Erdélyben? Száz éve Románia, ezer éve Erdély!” – kommentálta az egyik ilyen székelyföldi tábla fotóját Nagy Kemény Géza, a Trianon utáni erdélyi irodalmat felkaroló Kemény János leszármazottja, aki szívósan küzd ?sei marosvécsi kastélyának mint magyar kulturális központnak a megmentéséért.

Magam sem tudom, hogy ebben a lehangoló helyzetben, brüsszeli, washingtoni, bukaresti szorításban hogyan lehetne a külhoni politikai kapcsolatépítésb?l többet kihozni. Ám ha a magyar kormányzat és ez a politikai közösség komolyan veszi Orbán Viktor a tavalyi tihanyi Tranziton elmondott gondolatait, miszerint a magyarság a Kárpát-medencében „olyan, mint a szív, mely összehúzódik és újra szétterül. […] S mindent helyrehozunk, amit elrontottak el?ttünk. Nagyok leszünk, er?sek leszünk, és tiszteletre méltók leszünk”, akkor taktikát kell váltani, és új küldetést indítani.

A mai veszélyes világban persze nem kell forró fejjel a vesztünkbe rohanni, de csak azokat a civileket, szervezeteket és intézeteket szabad(na) támogatni és segíteni, akik és amelyek nem engednek a negyvennyolcból, akik készek bátor, karakán kiállással visszaszorítani a román (és a más utódállamokban is tapasztalható) sovinizmust, akik odaállnak a csíksomlyói nyereg aljába, és elzavarják a szekusokat, leszerelik vagy kiegészítik a román táblákat, móresre tanítják a temet?inket feldúló, testvéreinket megfélemlít? provokátorokat és ügynököket. Ilyen szervezeteknek és csoportoknak tucatjával, százával kellene szervez?dniük szerte a Kárpát-hazában.

Er?vel és bátorsággal új kiegyezést kell kipréselni a trianoni gy?ztesekb?l. E kiegyezés terve nem új kelet?, hiszen Kós Károly a híres Erdély cím? kötetében, 1934-ben, látva a fokozódó elnyomást, szomorúan és emlékeztet?ül papírra véste: „Ezer esztend? alatt Erdély földjén egyik nép és egyik kultúra sem tudta és nem is akarta a másikat a maga képére átformálni.” Célunk és követelésünk az legyen, hogy ezután se kísérelje meg ezt senki!

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló